

kaj škodovalo? — Groza ga je bilo teh mislij in sklenil je, da mora biti jutri — kakorkoli — konec tem zmešnjavam.

Naslednje jutro so poleg mlina sejali pšenico. Ivan je uravnaval ogle in razore. Jerica je pa stopala bolj zaradi lepšega z motiko v roki za njim ter tu in tam zdrobila kakšno grudo prsti. Kar pade Ivanova motika kakor slučajno navskriž njene, on pa reče:

„Stoj! To delo ni zate, varuj se.“

„Saj nihče ne mara zame!“ — Potok solz ji zalije oči, obrne se strani . . .

„Kdo ti je to povedal!“

„Vsi me gledate kakor usiljenko. Moj Bog, ali nisem prišla poštena v hišo? Sem-li komu v sramoto?“ In še huje je ihtela. To je Ivana tako zmeščalo, da bi ji kmalu sam otrl solze.

„Tiho, Jerica! Ne žaluj zastran tega, kar ni res. Nihče te ne sme žaliti.“ — Prijazno ji je položil roko na ramo, in ona se ni branila; molčala sta pa oba. Ščinkovec na bližnji hruški jima je delal kratek čas, nekoliko bliže mlina se je oglašala taščica; na vrhu visokega oreha na dvorišču je pa senica nadaljevala svoj jednolični ci-ci-be, ci-ci-be, ci-ci-be-e! . . .

„Še manj sem kakor dekla pri hiši.“

„To ni res! Ako se za kakšno malenkost ni zgodila tvoja volja, zato še nisi dekla. Če ni drugače, bodi še to po tvojem.“

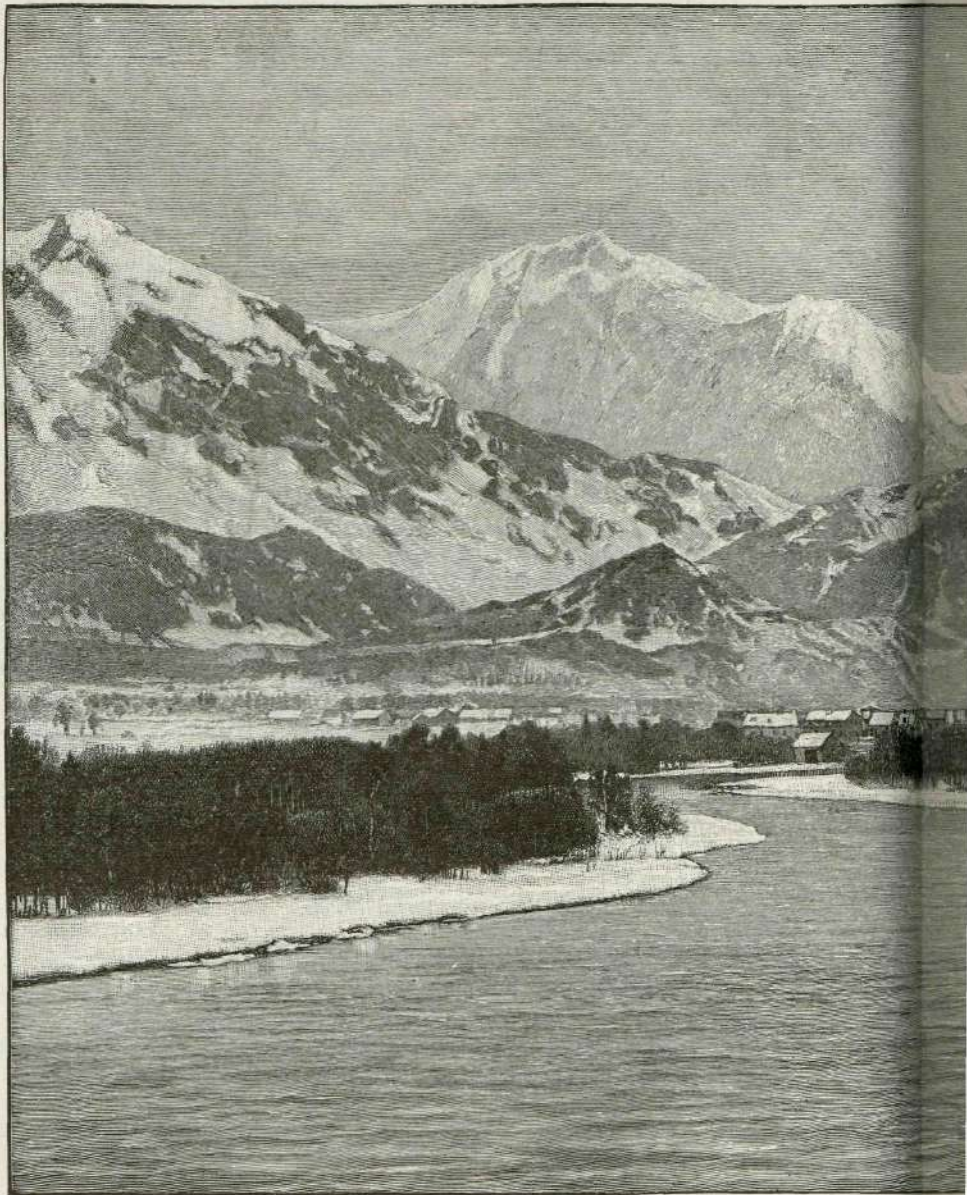
Milo ga je pogledala, obrisala solzé in rekla:

„Kako si dober, Ivan! — Minica mi je tako ljuba, tako pozna vsako mojo željo, moja misel . . . Kar na očeh mi pozna, kaj bi rada. — V malem času se mi je tako priljubila kakor bi mi bila sestra.“

Ivan je molčal, a ko bi hotel govoriti, moral bi pritrditi svoji ženki, da misli o Minici prav tako kakor ona.

Takoj po kosilu je zvedel stari Prašnik, da je nekdo drugi pravi gospodar v hiši. Položil

je žlico na mizo, in niti molitve ni čakal. Kar na tihem se je prekrižal in vstal od mize. Odložil je delavniško obleko, pokril prazniški klobuk, poiskal zakrivljeno palico med staro šaro za vrati in rekel, da se je odpravil na

Planinska pokrajina po

božjo pot na Gorenjsko, in sicer k Mariji Pomagaj na Brezje.

Nihče mu ni ugovarjal. Ko so odmolili, vstala je Jerica in mu napravila ogel kruha rekoč: „Tukaj-le, oče, imate za kak grižljej na poti. V nekotikih trenutkih bodo kuhane klobase, ali hočete suhe?“

„Rajši suhe, da ne bom čakal.“
 „Dobro; pa prosim vas, izmolite tudi za me očenaš pred Marijinim oltarjem. Saj veste, da sem potrebna pomoči —.“
 „Ne boj se, Jerica; prav rad.“

To novico je najprej zvedel Viktor Predal — zvedel po drobnem lističu s pošte. Zvečer je že šel pozdravit Minico, hotel je tudi zvedeti, kaj pomenjajo neke besede v pismu.

Mrak je legel na zemljo. Oblačno nebo je v kratkem obetalo dež. Mlin-ska kolesa so enakomerno ropotala, in voda je tiho šumljaje odtekala izpod jeza v staro strugo. Blizu tam na stezi je čakala Minica. Groza jo je bilo, ko je premislila, kam je prišla in kaj poreče on, kateremu je zaupala svoje srce . . . Kaj bi se zgodilo, ko bi jo tu zasačil Ivan, ko bi zvedela Jerica?

Nekaj je zašumelo med vrbjem — moške stopinje! — Bliža se črna postava . . . Deklica se trese od strahu in razburjenosti kakor šiba na vodi. On se je obrnil — — „Minica, ti? Nisem mislil, da mi prideš tako daleč nasproti.“

„Hotela sem ti povedati nekaj posebnega, važnega. Tiho, da naju kdo ne sliši! — Meni se zelo mudi. Torej čuj, Viktor: Zaupala sem tvojim poštenim besedam; zato bi ne bilo prav, ko bi ti skrivala imenitno tajnost. Rajša trpim sama, kakor da bi bil pozneje z menoj tudi ti nesrečen. — Boljše je, da me zaradi tega takoj pustiš, kakor da bi mi pozneje kaj očital. Jaz sem grozno nesrečna, oh!“

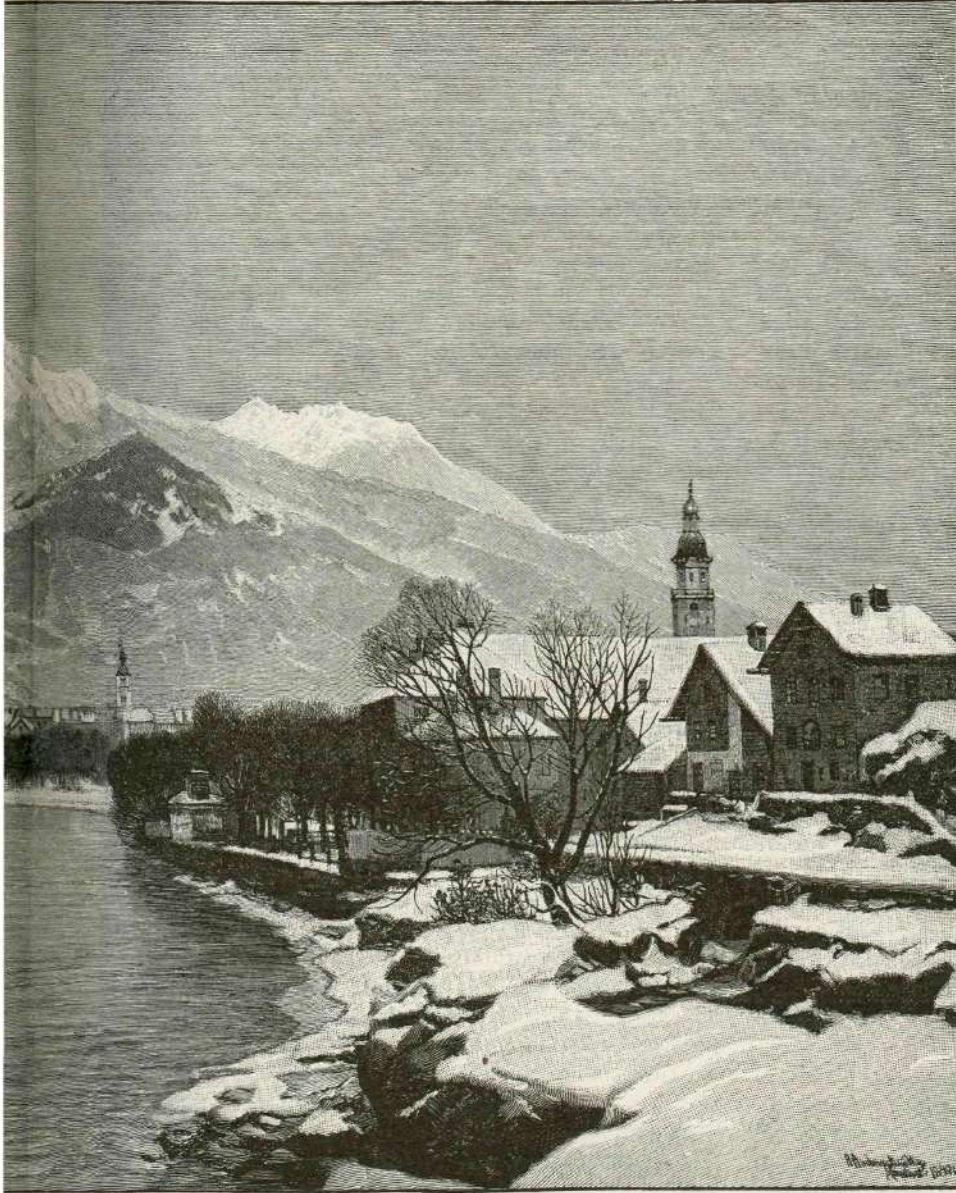
„Zakaj, Minica?“

„Zato, ker sem — rojena.“

„Povej no, Minica! Mnogo sem že prestal na svetu . . . Ne strašim se zate niti smrti. Ako te vsi zavžejo, ti si in ostaneš moja

zaročnica. Kdo mi more to braniti? Kdo mi more tebe vzeti?“

„In če ti povem, da imam že po rojstvu znak greha in sramote na sebi, ker sem postranska. — Mati je zastran tega nesrečna do danes, in oče . . . Ali poznaš Prašnika?“ Dekle je govorilo jako težko. Viktor pa je zvedel vse.

na po zimi. (Slikal A. A.)

„Še nekaj, oče! Mal darček vrzite v pušico; tukaj-le je denar. In potem ne zabite, prosim, vsaj nazaj gredé oglasiti se na mojem domu. Recite, da jih vsi lepo pozdravljamo . . .“

Stari je obljubil in odšel.

Dva dni pozneje je že bila Minica pri Prašniku.